

tionalbanken til denne Omsætning, skylder et Beløb paa over det dobbelte af det, som det resterende Kvantum Brænde staar i, nemlig et Beløb af 143 000 Kr. Er det muligt, at Administrationen af denne Handel med indenlandsk Brænde andrager Differencen mellem disse to Beløb og altsaa har kostet Staten ca. 78 000 Kr.? Jeg synes, at det var af Interesse at faa Oplysning herom. At Underskudet paa det svenske Brænde viser sig at blive en halv Million højere, end den højst-ærede Indenrigsminister formodede, da vi forhandlede denne Sag ved Behandlingen af den foregaaende Brændselslov, er beklageligt, men kan i og for sig ikke undre, da det betydelige Kvantum Brænde, Staten her ligger inde med, er erhvervet til en Pris, som under Hensyn til dette Brændes Varmeværdi maa give Tab.

Men, som sagt, idet jeg i øvrigt vil tilraade ærede Medlemmer med Opmærksomhed at studere disse to Bilag, Nr. 1 og Nr. 2, Skrivelser fra Brændselsnævnet, fordi de kaster et ganske skarpt og klart Lys over Statens Virksomhed paa disse Omraader, skal jeg slutte mine Bemærkninger med at anbefale de af Udvalget stillede Ændringsforslag, som den højst-ærede Minister har tiltraadt, til Vedtagelse her i Tinget.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal ikke vende tilbage til den Diskussion, som ved første Behandling af Lovforslaget blev ført om Nødvendigheden eller Ikke-Nødvendigheden af en Brændselslov. Alle det ærede Medlems Betragtninger i saa Henseende hviler efter min Opfattelse paa et gennemgribende Fejlsyn, og jeg skal kun udtale Ønsket om, at ikke Kendsgerningerne alt for blodigt maa komme til at dementere det ærede Medlems hele Opfattelse.

Ændringsforslag Nr. 4 er Udtryk for et Ønske om at kende Fremtiden, som jeg i og for sig kan dele, men om hvilket jeg maa udtale, at ingen kan kende den, og derfor er der i Virkeligheden heller ikke nogen, som kan vide, om Brændselsnævnet kan ophæves den 1. November 1920. Naar ærede Medlemmer har ønsket denne Bestemmelse indsat, med andre Ord ønsket, at en Beslutning om Nævnets Opretholdelse maa tages ved en fornyet Lovgivning, har jeg imidlertid ikke kunnet modsætte mig dette, da Fremtiden paa dette Punkt ligger paa en saadan Maade, at der vil blive Lejlighed for en kommende ordinært sammentrædende Rigsdag til at tage

Stilling til Spørgsmaalet, saafremt det ikke skulde vise sig muligt at ophæve Brændselsnævnet den 1. November 1920.

I denne Forbindelse maa jeg, da et Flertal i Udvalget ønsker fremhævet, at intet tyder paa, at der fremtidig, i alt Fald for Tørveproduktionens Vedkommende, bliver Brug for Statsindgreb til Fremme af Produktionen eller Fordelingen, hertil bemærke, at jeg heller ikke kan tiltræde denne Opfattelse, idet efter min Mening ingen kan vide noget som helst i saa Henseende. Om der fremtidig bliver Brug for Statens Indgreb, navnlig med Hensyn til Fordelingen, det vil Tiden vise, og alt, hvad der foreligger med Hensyn til Brændselsituationen, er saa lidt lyst, at jeg maa benytte enhver Lejlighed til at modsige den Del af den ærede Ordførers Bemærkninger, som gaar ud paa eller som i alt Fald vil komme til at virke hen til, at Befolkningen faar et fuldkomment forkert Billede af, hvordan Brændselsituationen er. Jeg forstaar ikke, hvilken Glæde det ærede Medlem kan have af saaledes Gang efter Gang at staa her i Salen og søge at faa Folk til at se lysere paa en Situation, som i Sandhed ikke er lys.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 6 er der at bemærke, at Lovforslaget, som det var udarbejdet af Brændselsnævnet, af Rigsdagens Repræsentanter og af sagskyndige indenfor Brændselsomraadet, tilsigtede at fremme Brændselsproduktionen, hvor naturlige Forhold var til Stede, hvor Tørvemoser eller Brunkulslejer i privat Haand lod sig udnytte, men hvor Omgivelser lagde Hindringer i Vejen, hvor maaske en anden Ejers Uvillie hindrede Udnyttelsen af et rigt Leje, fordi Adgang til Lejet ikke kunde opnaas. Brændselsnævnet havde ment, at der dertil, ligesom ved de tidligere Love, nødvendigvis krævedes en Ret til at ekspropriere Adgang til et saadant Leje varigt eller for et fastere Tidsrum. Det ærede Udvalg har ogsaa paa dette Omraade ment, at Brændselsituationen er af en saadan Art, at man ikke behøver at tage Hensyn til, hvad Brændselsnævnet har foreslaaet paa dette Omraade, og har ment at kunne begrænse Muligheden for at skaffe fri Udnyttelse af vore Naturrigdomme. Overfor det ærede Udvalgs Modstand mod at faa den af Brændselsnævnet ønskede naturlige Bestemmelse ind har jeg maattet stride for at faa den paagældende Bestemmelse saa god som muligt, men det er muligt, at der baade paa Tørveproduktionens og paa